

25 Ιουλίου 2014

Άγ. Γρηγόριος Καλλίδης, ο τιμώμενος στη Ζίτσα Ιωαννίνων

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

**25 Ιουλίου, Μνήμη Αγίου Γρηγορίου Καλλίδου,
τιμωμένου στη Ζίτσα Ιωαννίνων**

Ο Άγιος που υπέμεινε τις συκοφαντίες

● Άγιος Γρηγόριος, ο Καλλίδης, είναι ο γενναιόφρων Ιεράρχης του οποίου το φρόνημα δεν εκάμπετο μπροστά στους κινδύνους και στις μυστικές απειλές. Σήκωνε πάντοτε τη σημαία της αληθείας του Ευαγγελίου της αγάπης με παρρησία επαναλαμβάνοντας τα λόγια του σοφού Σειράχ: Γρηγόριε, «έως θανάτου αγώνισαι περί της αληθείας και Κύριος, ο Θεός, πολεμήσει υπέρ σου» (Σοφ. Σειρ. δ' 28). Όπου βρισκόταν με τόλμη και ψυχικό σθένος ανείπωτο εμπύχωνε το ποίμνιό του με συνεχείς περιοδείες σε χωριά, ιδίως εκείνα που δέχονταν τις επιθέσεις της προπαγάνδας, με το δυνατό προφορικό, αλλά και το γραπτό του λόγο, αλλά και υπερασπιζόταν τους αδυνάτους έναντι των κρατούντων ανεξαρτήτως κόστους. Η δυναμική του αυτή μαζί με την αγάπη και το σεβασμό που έτρεφε ο λαός για το χριστομίμητο Γρηγόριο, τον Ιεράρχη που διακρινόταν για τις ελεημοσύνες του, την αντίληψή του σε κάθε χειμαζόμενο και την αρωγή του προς κάθε πάσχοντα, τον έφερε αντιμέτωπο με τις δυνάμεις του σκότους και της τυραννίας, γι' αυτό και σήκωσε το δυσβάστακτο φορτίο της συκοφαντίας δύο φορές, μία στη Θεσσαλονίκη και μία στα Ιωάννινα, μέχρι εξορίας.

Το Δεκέμβριο του 1884 όταν ο Γρηγόριος ανέλαβε τη διαποίμανση της Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, έπεσε σε εποχή κοινοτικών συγκρούσεων και διενέξεων μεταξύ των συντεχνιών και των κρατούντων. Ο άμεμπτος και δίκαιος Ιεράρχης, δυστυχώς, σύντομα συκοφαντήθηκε ότι υποστήριζε τις συντεχνίες εναντίον των κρατούντων και εξορίσθηκε από τους ισχυρούς για πρώτη φορά. Το ποτήρι των συκοφαντιών στα Ιωάννινα για δεύτερη φορά ξεχείλισε όταν στις 9 Ιουνίου του 1891 έγιναν από αυτόν τα εγκαίνια του περικαλλεστάτου Ναού του Αγίου Νικολάου της Ζίτσας με μεγάλη συρροή κόσμου από όλα τα γύρω μέρη και από αυτά τα Ιωάννινα. Η παρουσία του αγωνιστή Ιεράρχη με το γνήσιο

Εκκλησιαστικό λόγο και το πατριωτικό φρόνημα εμπύχωσε για μια ακόμη φορά το υπόδουλο Χριστιανικό Ελληνικό γένος, που προέβαινε συνεχώς σε φρενητιώδεις ζητωκραυγές υπέρ της ελευθερίας του, αφού εκείνα τα χρόνια ήταν χρόνια σκλαβιάς, με αποτέλεσμα να προκαλέσει τους εχθρούς της πίστεως και της πατρίδος μας. Βρέθηκαν, όπως συχνά συμβαίνει, ψευτοκατήγοροι που κατέθεσαν εναντίον του και μάλιστα ότι κατά την τελετή των εγκαινίων ευχήθηκε υπέρ της Ελλάδος και εναντίον της Τουρκικής κυβερνήσεως και ο Πασάς των Ιωαννίνων πιεζόμενος και από άλλες σκοτεινές δυνάμεις, γιατί οπαδός τους εκείνες τις ημέρες ασπάσθηκε το Χριστιανισμό, πέτυχε την άδικη απομάκρυνσή του από το ποίμνιό του. Την ταπείνωση αυτή από την άδικη συκοφαντία του ο Γρηγόριος την υπέμεινε για δύο χρόνια αγόγγυστα χριστομιμήτως σηκώνοντας το σταυρό του και δοξάζοντας τον Κύριο. Μετά διετία, στις 20 Μαΐου του 1894, επέστρεψε θριαμβευτικά στη Μητρόπολή του, αφού διαλευκάνθηκαν οι συκοφαντίες και παρέμεινε στα Ιωάννινα μέχρι τις Απόκριες του 1900, οπότε απομακρύνθηκε οριστικά για να προσφέρει Συνοδικές υπηρεσίες στην Κωνσταντινούπολη. Η αγία ζωή του συγκίνησε και πολλούς αλλοπίστους που θέλησαν να ασπασθούν την Ορθοδοξία μας. Μερίμνησε για την ανοικοδόμηση της Ζωσιμαίας Σχολής και κατέκτησε τις καρδιές όλων, ακόμη και των εγωϊστών δημογερόντων που του προκαλούσαν όχι μόνο διοικητικά προβλήματα, αλλά και προβλήματα υγείας.

Από τις εις βάρος του συκοφαντίες ο Άγιος Γρηγόριος βγήκε ενισχυμένος και στα μάτια των ανθρώπων, αλλά και στα μάτια του Θεού. Αυτός τον αγίασε και οι άνθρωποι τον τίμησαν και τον δόξασαν. Αυτός δεν μας είπε ότι θα είμαστε μακάριοι όταν μας ονειδίσουν και μας διώξουν οι άνθρωποι και «είπωσιν παν πονηρόν ρήμα ψευδόμενοι ένεκεν εμού» (Ματθ. ε' 11);

Κάποιος είπε ότι στην άκρη μιας λίμνης είχαν κατεβεί μερικά περιστέρια. Λίγο πιο πέρα, αναπηδούσαν έξω από το νερό, παίζοντας, ένα - δύο βατράχια... Κάποιο παιδάκι έρριξε προς τα εκεί μια πέτρα που αμέσως βυθίσθηκε σχηματίζοντας ομόκεντρους κύκλους στα ήρεμα νερά. Τότε τα περιστέρια πέταξαν και υψώθηκαν τρομαγμένα στον ουρανό, ενώ τα βατράχια βούτηξαν βαθιά μέσα στο νερό και δεν ξαναφάνηκαν.

Η συκοφαντία μοιάζει σαν μια πέτρα που πέφτει και μπορεί η πτώση της να έχει δύο αποτελέσματα. Ο συκοφαντούμενος, αν η συκοφαντία αποδειχθεί πραγματική κατηγορία, εξ αιτίας της να βουλιάξει στα νερά, στο τέλμα των πράξεών του, όπως τα βατράχια. Αν, όμως, είναι αθώος και καθαρός, να γίνει η πέτρα αφορμή να πετάξει πιό ψηλά, όπως πέταξαν προς τον ουρανό τα περιστέρια.

Αδελφοί μου, πολύ δύσκολα υποφέρεται η συκοφαντία. Είναι λάσπη, αλλά λάσπη ιαματική. Χρειάζεται υπομονή! Αργά η γρήγορα θα λήξει η δοκιμασία και ο Γιατρός

των ψυχών μας, ο Χριστός μας, θα μας πλύνει από το λασπώδες, το βρωμερό συκοφαντικό κατάπλασμα. Μήπως Εκείνος δεν συκοφαντήθηκε; Δεν άκουσε να λένε: «Ιδού άνθρωπος φάγος και οينوπότης, τελωνών φίλος και αμαρτωλών» (Ματθ. ια΄ 19) η «Δαιμόνιον έχει και μαίνεται» (Ιωάν. ι΄ 20). Τι μεγάλη δόξα, να μετέχουμε εμείς συκοφαντούμενοι στα παθήματα του Χριστού μας!

Σηκώστε, αδελφοί μου, ταπεινά και αγόγγυστα το σταυρό σας. Μη λιποψυχείτε, όπως δεν λιποψύχησε ο Άγιος Γρηγόριος, ο Καλλίδης. Αν η συνείδησή σας δεν σας κατακρίνει, μπορείτε να υψώνετε πάντα με θάρρος το βλέμμα σας στο Θεό και να στέκεστε με παρρησία μπροστά Του. Τι πió σπουδαίο απ' αυτό;

Η συκοφαντία είναι ψευδής κατηγορία. Είναι διαβολή. Και είναι βέβαιο ότι ο διάβολος είναι ο εφευρέτης της, αφού είναι ο πατέρας του ψεύδους και ο συκοφάντης κατεξοχήν ψεύδεται. Το να σηκώσει ο άνθρωπος τη συκοφαντία είναι μεγάλος άθλος. Δεν υπάρχει τίποτε πió αφόρητο για όσους υφίστανται την οδύνη της συκοφαντίας, γιατί αυτή δαγκώνει την ψυχή. Δεν είναι τυχαίο ότι ο προφήτης Δαβίδ έλεγε προς τον Κύριο, και αυτό το ψαλμικό χωρίο επαναλάμβανε καθημερινά και ο απλούς Ιερέας των Αθηνών, ο Άγιος Νικόλαος, ο Πλανάς, καθώς ο Άγιος της Βίτσας του Ζαγορίου Ιάκωβος: «Κύριε, λύτρωσέ με από συκοφαντίας ανθρώπων και φυλάξω τας εντολάς σου» (Ψαλμ. 118, 134).

Τι είναι, όμως, εκείνο που κινεί τον άνθρωπο στο να συκοφαντεί τον πλησίον του και να λέει ψέματα εναντίον του;

Η εμπειρία μας έχει υποδείξει ότι τα κίνητρα του συκοφάντη συνήθως είναι η ζήλεια, ο φθόνος, η μνησικακία, η υπερηφάνεια και τα σαρκικά πάθη. Γι' αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η κατάκριση και πολύ περισσότερο η συκοφαντία είναι επισφράγισμα της ενεργοποίησεως άλλων παθών, τα οποία λερώνουν την ψυχή και της προκαλούν ανεπανόρθωτη βλάβη.

[Συνεχίζεται]